

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 306/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátskou kanceláriou GOREJ Legal, s. r. o., Krmanova 14, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Roman Gorej, pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sža/30/2015 a jeho rozsudkom z 20. januára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátskou kanceláriou GOREJ Legal, s. r. o., pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s právom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

a podľa čl. 47 ods. 3 ústavy postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní sp. zn. 10 Sža/30/2015 a jeho rozsudkom z 20. januára 2016.

Predmetom sťažnosti sťažovateľa je postup najvyššieho súdu, ktorý v rozsudku sp. zn. 10 Sža/30/2015 z 20. januára 2016 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 Scud/18/2014-49 z 5. marca 2015. Krajský súd svojím rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti a následného zrušenia rozhodnutia Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície [REDAKOVANÉ] (ďalej len „riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície“) č. PPZ-HCP-PO2-140-003/2014 z 11. augusta 2014, ktorým zamietlo odvolanie sťažovateľa a potvrdilo ním napadnuté rozhodnutie Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru, oddelenia cudzineckej polície [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oddelenie cudzineckej polície“) č. PPZ-HCP-PO7-KP-84-009/2014 z 27. mája 2014, ako aj označené prvostupňové správne rozhodnutie, ktorým oddelenie cudzineckej polície skonštatovalo zistenie skutočností, ktoré sú dôvodom na zrušenie prechodného pobytu sťažovateľa na území Slovenskej republiky a pre ktoré mu podľa § 36 ods. 1 písm. b) v spojení s § 33 ods. 6 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zrušil prechodný pobyt na území Slovenskej republiky.

Sťažovateľ rozsudku najvyššieho súdu vytkol nedostatočné odôvodnenie v rozpore s § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), t. j. vadu, ktorou trpel už aj rozsudok krajského súdu. Namietol, že v zásade oba rozsudky sa obmedzili na strohé konštatovanie bezchybnosti administratívneho rozhodnutia, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, ale „z odôvodnenia nie je vôbec zrejmé, akými úvahami sa súd prvého stupňa riadil, prečo námietky sťažovateľa ako žalobcu považoval za nedôvodné a už vôbec nie je možné predmetné odôvodnenie považovať za presvedčivé v zmysle ustanovenia § 157 odsek 2 OSP“.

Následne namietal vady rozhodnutia riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície.

Rozpor s § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej len „Správny poriadok“) videl sťažovateľ v tom, že riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície odvolaním napadnuté prvostupňové správne rozhodnutie čiastočne zmenilo, čiastočne odvolanie sťažovateľa zamietlo a rozhodnutie potvrdilo. Sťažovateľ namietal aj neurčitosť a nezrozumiteľnosť výroku rozhodnutia riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície spočívajúcu v tom, že vyňalo z výroku rozhodnutia oddelenia cudzineckej polície len jeho časť, ktorú zmenilo, neuvádzajúc celý ním menený výrok.

Ako z príloh sťažnosti vyplýva, riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície na odvolanie žalobcu rozhodnutie oddelenia cudzineckej polície č. PPZ-HCP-P07-KP-84-009/2014 z 27. mája 2014 podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zmenil vo výroku tak, že slová „... zrušilo účastníkovi konania prechodný pobyt podľa § 36 ods. 1 písm. b/ zákona číslo 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s poukázaním na § 33 ods. 6 písm. b/“ nahradil slovami „... zrušilo účastníkovi konania prechodný pobyt podľa § 36 ods. 1 písm. b/ zákona číslo 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinným do 30.04.2013 s poukázaním na § 33 ods. 4 písm. b/“.

Sťažovateľ namietal rozpor odôvodnenia s § 120 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, pretože „odôvodnenie rozhodnutia o zrušení pobytu je rozpísané na 9 stranách a v celom jeho obsahu sa nenachádza výslovné konštatovanie o tom, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, pokiaľ nevezmeme do úvahy parafrázy alebo komentáre k ustanoveniam právnych predpisov aplikovaným zo strany OCP“. Vyjadril pritom domnienku, že „ak by skutočne išlo o bezpečnostný záujem štátu, odôvodnenie rozhodnutia o zrušení pobytu by muselo obsahovať iba uvedenie tejto skutočnosti, nie aj iné, nadbytočné informácie bez akejkoľvek vypovedacej schopnosti“.

Dodal, že s týmito námietkami sa nevysporiadal ani krajský súd, ani najvyšší súd.

Obe správne rozhodnutia sťažovateľ označil nielen za neodôvodnené, ale najmä nedôvodné, pričom podľa neho neexistuje objektívny dôvod na zrušenie jeho prechodného pobytu na území Slovenskej republiky.

Namietol, že samo konanie pred správnymi orgánmi bolo vedené v rozpore s čl. 48 ods. 2 ústavy, vytykajúc absenciu relevantného vysporiadania sa s touto jeho námietkou zo strany najvyššieho súdu, ktorý podľa neho nejednotne uvádza, že s utajovanou skutočnosťou sa neoboznámil, resp. oboznámil aj krajský súd. Sťažovateľ je toho názoru, že pokiaľ sa najvyšší súd skutočne oboznámil s predmetnou utajovanou skutočnosťou a urobil tak bez nariadenia verejného pojednávania v súlade s § 250ja druhou vetou OSP, odňal tým sťažovateľovi možnosť konať pred súdom.

Podľa sťažovateľa v jeho veci došlo k porušeniu aj ďalších jeho procesných práv, keď nesprávnym výkladom § 35 ods. 3 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ho, pokiaľ ide o obsah relevantnej utajovanej skutočnosti, oddelenie cudzineckej polície a riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície, s poukazom na stanovisko kancelárie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. KM-OOUSI-2012/002548-002 z 11. júna 2012 odkázali na riaditeľa Slovenskej informačnej služby (ďalej len „SIS“). Tento rozhodnutím z 2. mája 2013 č. 65/12-D-8-85/2013 súhlas s oboznámením sa s utajovanou sťažnosťou bez odôvodnenia odoprel. Podľa názoru sťažovateľa neexistuje zákonný ani iný dôvod prijať záver, že by utajovaná skutočnosť, s ktorou štátny orgán – t. j. oddelenie cudzineckej polície oprávnené disponuje, nepatrila do jeho pôsobnosti. Teda, *„ak do pôsobnosti OCP patrí rozhodovať o zrušení pobytu sťažovateľa, logicky jeho vedúci, t.j. riaditeľ môže dať súhlas s oboznámením sa s utajovanou skutočnosťou, ktorá je podkladom pre vydanie rozhodnutia“*. Hoci túto skutočnosť namietal aj vo svojej žalobe, opäť sa s ňou, ako vyplýva zo sťažnosti, nezaoberal ani krajský súd, ani najvyšší súd.

Súdy sa, ako ďalej sťažovateľ namietal, nevysporiadali ani s jeho v žalobe obsiahnutou námietkou, že *«po celý čas trvania správneho konania sa OCP pred právnym zástupcom sťažovateľa ani raz nezmenilo o tom, že disponuje utajovanou informáciou*

so stupňom utajenia „Vyhradené“, za každým ho poučovalo iba o možnosti a spôsobe oboznámiť sa s utajovanou skutočnosťou so stupňom utajenia „Dôverné“. Zároveň OCP ani raz neoznámilo právnenému zástupcovi sťažovateľa, že SIS zmenila stupeň utajenia pôvodne utajenej skutočnosti so stupňom „Dôverné“ na stupeň „Vyhradené“ a zmienka o uvedenej skutočnosti sa nenachádzala v celom spise o správnom konaní, do ktorého právny zástupca sťažovateľa [REDACTED] pri každom ústnom pojednávaní nahliadal.».

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a následne prijal nález, v ktorom vysloví:

„- základné právo sťažovateľa [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na rovnosť účastníkov podľa článku 47 odsek 3 Ústavy SR rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 10Sža/30/2015 zo dňa 20.01.2016, porušené bolo,

- rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 10Sža/30/2015 zo dňa 20.01.2016 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie,

- Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť náhradu trov konania sťažovateľovi v sume 363,79 EUR na účet jeho právneho zástupcu GOREJ Legal, s.r.o., so sídlom Krmanova 14, 040 01 Košice do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať aj takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 175/03).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu ústavné právo na súdnu ochranu však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07).

Ako z obsahu sťažnosti vyplýva, porušenie označených práv sťažovateľ vidí v nedostatočnom vysporiadaní sa s jeho opakovanými námietkami vznesenými už voči správnu žalobou (§ 247 a nasl. OSP) napadnutým rozhodnutiam oddelenia cudzineckej polície a riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície, pričom opakovanou ústrednou námietkou je povaha utajovaných skutočností jednak so stupňom utajenia „vyhradené“ (č. 63/830-V-1 2-39/2012-S z 11. apríla 2012), a jednak „dôverné“ (č. 65/12-D-8-85/2013 z 2. mája 2013). Tvrdí, že nielenže nemal možnosť sa s nimi oboznámiť, keďže mu, resp. jeho právnenému zástupcovi nebol riaditeľom SIS daný súhlas oboznámiť sa s utajenou skutočnosťou so stupňom dôverné, ale o druhej skutočnosti nebol zo strany správneho orgánu ani len upovedomený.

Najvyšší súd vo svojom rozsudku zhrnul námietky sťažovateľa do dvoch základných okruhov:

1. Iná vada správneho rozhodnutia, pod ktorú subsumoval namietaný absolútny nedostatok odôvodnenia rozsudku krajského súdu (len na asi 2 stranách), ktoré je tak v rozpore s § 157 ods. 2 OSP.

2. Nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, kam najvyšší súd pričlenil argumenty sťažovateľa voči rozsudku krajského súdu, že tento neuviedol, prečo námietky sťažovateľa proti správnym rozhodnutiam neobstoja, že krajský súd (a ani riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície ako žalovaný) nemal k dispozícii utajovanú skutočnosť so stupňom utajenia „vyhradené“, čím jej existenciu nemohol riadne verifikovať.

Podľa sťažovateľa tu neobstojí tvrdenie, že informácia takejto povahy nemohla byť súčasťou administratívneho spisu a neoboznámením s ňou, resp. s jej existenciou bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať.

Keďže sťažovateľ v predloženej sťažnosti namietal najvyšším súdom citovaný výrok rozhodnutia riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície ako vadný a rozporný s § 59 ods. 2 Správneho poriadku, ústavný súd poukazuje na to, že s touto námietkou sa vysporiadal už krajský súd, keď uviedol, že žalovaný použil apelačný princíp správneho poriadku, ktorý umožňuje ako odvolaciemu orgánu napraviť rozhodnutie aj v právnych nedostatkoch. Žalovaný napadnuté rozhodnutie žalobcu zmenil vo výrokovej časti a v ostatnej časti

rozhodnutie správneho orgánu potvrdil a odvolanie proti tomuto rozhodnutiu zamietol. Tento záver sa aj podľa ústavného súdu zakladá na logickom a správnom výklade zákona.

Najvyšší súd k námietke, že ani jedno zo správnych rozhodnutí neobsahuje výslovné konštatovanie o tom, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, jasne uviedol, že: „Prvostupňový ako aj odvolací správny orgán zastávali názor, že pokiaľ ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, správny orgán v zmysle ust. § 120 ods. 2 písm. e) zákona o pobyte cudzincov, uvedie v odôvodnení rozhodnutia iba túto skutočnosť.

Žalobca proti takémuto názoru brojil a namietal absolútnu nedostatočnosť odôvodnenia napádaného rozhodnutia správnych orgánov.

Žalobca namietal, že z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napádaného rozhodnutia nedokáže argumentovať proti záverom konštatovaným súdom prvého stupňa.

Uvedené námietky žalobcu vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné a rozhodnutie žalovaného za zákonné, pričom odvolací súd považuje za dôležité zdôrazniť, že preskúmanie ústavnosti uvedeného ustanovenia je zverená do právomoci Ústavného súdu SR.

Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že návrh verejnej ochrankyne práv zo dňa 14.07.2014 na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR, v ktorom žiadala ústavný súd o vyslovenie nesúladu ustanovenia § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov (s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach) bol uznesením ústavného súdu PL. ÚS 40/2014-19 zo dňa 17.12.2014 odmietnutý ako neprípustný.“. S odvolaním sa na citované uznesenie ústavného súdu najvyšší súd poukázal na to, že „pokiaľ správne orgány na prípad žalobcu pri rozhodovaní o jeho žiadosti vydali rozhodnutie, ktoré je odôvodnené v súlade s ustanovením § 120 ods. 2 písm. e) zákona o pobyte cudzincov, (podľa ktorého policajný útvar uvedie v odôvodnení rozhodnutia iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, ak ide o rozhodnutie o zrušení prechodného pobytu podľa § 36 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov s poukazom na § 34 ods. 4 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu), neukrátili žalobcu na žiadnom z jeho práv a žalobca nemohol úspešne namietat' nezákonnosť

rozhodovania žalovaného, ktorú videl žalobca v tom, že žalovaný ani krajský súd nesprístupnili dôkaz, ktorý bol v konaní použitý proti nemu, pričom absenciu poznania toho, aký bezpečnostný záujem Slovenskej republiky svojim konaním žalobca ohrozuje, žalobca označil za neúčinný opravný prostriedok, ktorým sa môže domáhať ochrany svojich práv.“.

Ústavný súd preskúmal rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sža/30/2015 z 20. januára 2016 a dospel k záveru, že námietky sťažovateľa nie sú opodstatnené. V danom prípade najvyšší súd zaujal k veci sťažovateľa citlivý a starostlivý prístup, zaoberal sa jeho námietkami, vyslovil svoj právny názor a vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia, prečo rozsudok krajského súdu č. k. 14 Scud/18/2014-49 z 5. marca 2015 potvrdil.

Pokiaľ sťažovateľ namieta absenciu odpovede zo strany súdov na jeho námietku nedôvodnosti – faktickej neexistencii dôvodu – rozhodnutia o zrušení prechodného pobytu na území Slovenskej republiky, poukazuje ústavný súd na tú časť rozsudku najvyššieho súdu, v ktorom tento nielen konštatuje existenciu utajovaných skutočností so stupňom „vyhradené“ a „dôverné“ prebratím tohto tvrdenia z administratívneho spisu, ale informácie obsahujúce dané skutočnosti si vyžiadal, oboznámil sa s nimi a posúdil ich relevantnosť. Ústavný súd nemá dôvod spochybňovať toto tvrdenie najvyššieho súdu. Ak je sťažovateľ toho názoru, že mal byť prítomný pri oboznámení sa s týmito skutočnosťami, ktoré (oboznámenie) malo mať formu (verejného) pojednávania, ústavný súd ho upozorňuje, že predložením súdu tieto informácie zostávajú stále v režime zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov a oprávnenie najvyššieho súdu sa s nimi oboznámiť nemožno bez ďalšieho rozšíriť na sťažovateľa. Ak namieta nevedomosť o existencii utajovanej skutočnosti so stupňom „vyhradené“, ústavný súd poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia oddelenia cudzineckej polície, kde sa táto skutočnosť najneskôr spomína, pričom aj vzhľadom na podané odvolanie mal sťažovateľ možnosť požiadať o súhlas s jednorazovým oboznámením sa s ňou.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd konštatoval, že jeho odôvodnenie je dostatočné a zrozumiteľné, pričom jeho závery možno považovať

z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru totiž nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08).

Ústavný súd s ohľadom na uvedené sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, pričom neuniklo jeho pozornosti, že sťažovateľ v sťažnosti bližšie nezdôvodnil, v čom vidí porušenie svojho základného práva zaručujúceho rovnosť účastníkov konania pred všeobecným súdom podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, a preto vzhľadom na ustanovenie § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, nemohol vznesenú námietku preskúmať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. mája 2016